

[Stæhr Johansen.]

med de andre for at opnå forbedrede støttevilkår.

En større offentlig støtte til disse teatre har været det primære, men derudover har også principperne for støtten indtaget en fremtrædende plads i disse teatres argumentation: man ønskede en ordning svarende til landsdelsteatrenes.

Her vil jeg også gerne nævne, at i og for sig burde man vel også, når man rejser spørgsmålet om de københavnske privatteatre, tage Falkoner-Centret med ind i debatten. Falkoner-Centret er ganske vist ikke et fast teater, men det er jo meget repræsentativt derved, at en række forestillinger af udenlandsk oprindelse, som ellers ikke kunne have været vist i Danmark, er blevet vist i Falkoner-Centret. Hvis man ser det repertoire, Falkoner-Centret har haft i den tid, det har bestået, mener jeg, det har vist et ansigt, et kulturelt ansigt, og har bragt mange værdifulde forestillinger til landet. Også her må man vel nok overveje, om et sådant repræsentativt teater ikke også skal have sin placering på lige fod med alle de andre områder, hvor denne lov nu giver støtte.

Men det er klart, at de bevillingsrammer, vi har, er snævre, idet beløbet er nogenlunde fastlagt, og også teatret og teatrets udvikling må tage de økonomiske hensyn, som alle andre områder i landet må tage.

Jeg er imidlertid meget tilfreds med, at lovforslaget indfører en fast støtteordning for de store privatteatre, på trods af at man ikke går så langt som for landsdelsteatrene. Der ydes normalt halvdelen af godkendte driftsudgifter til bygningerne og halvdelen af forskellen mellem den indtægt, der opnås ved salg af billetter i sæsonabonnement, og disse billetteres priser i frit salg. Alene efter lovforslagets § 19 opnås der i indeværende år en støtte på ca. 1,2 mill. kr. til disse teatre. Men det er næppe nok, selv om det nogenlunde giver underskuddsdækning beregnet på grundlag af de senere års budgetter. Konkurrencen om skuespillerne er hård i hovedstadsområdet, hvor radio og TV frister med gode tilbud, og hvor også det kgl. teater lægger beslag på en del kunstnere. Konkurrencen fra disse statsvirksomheder kunne nok begrunde en større og sikrere støtte til privatteatrene, men det kan der

ikke blive råd til, når bevillingsrammen skal holdes. En landsdels-sceneordning for privatteatrene ville betyde en statsstøtte på 3,6 mill. kr. årligt, og skulle Gladsaxe Teater og Det Ny Scala med, ville statsstøtten komme op på ikke mindre end 6 mill. kr., altså opluge hele den merbevilling, som i øjeblikket er til rådighed ifølge det nye lovforslag. En mere fast og bredere støtteordning må komme efterhånden.

Der er peget på, at kommunerne i hovedstadsområdet må træde til, i hvert fald Københavns og Frederiksberg kommuner, og jeg kan ligesom hr. Niels Matthiasen sigeligledes Københavns amt og Frederiksborg amt, men jeg vil heller ikke glemme gamle Roskilde amt, der ligger kun 10 km fra Københavns Rådhusplads, med meget stor befolkning og ikke mindst med en befolkning, der bliver større efter de prognoser, der er på dette område. Det er jo i virkeligheden også det hovedstadsområde, som man arbejder med i hovedstadskommissionen som værende det område, der til sin tid skal udgøre hovedstadsområdet i Danmark. Men det område er vel ikke noget, vi kan være uenige om.

Det er klart, at der nu må forhandles, men jeg må selvfølgelig her som kommunalpolitiker tilføje, at det i virkeligheden er lidt af en ændret byrdefordeling mellem stat og kommuner, man nu fra ministerens side vil opnå. Hvis man ser på de andre bestemmelser om kommunale teatre og om amtskommunernes støtte til landsdels-scenerne, tyder det på, at der, som vi ved andre lejligheder siger til regeringen, er en tendens til at skyde udgifterne over på kommunerne bl. a. med henvisning til kommunalreformen. Jeg kan selvfølgelig ikke lade være med her at komme med en lidt halvsur bemærkning, som jeg skal uddybe yderligere i morgen, om, at det netop også er det område af landet, som nu skal betale til andre områder af landet, der også skal bære større byrder, når det drejer sig om teaterdrift. Det må man se i øjnene, når det nye forslag om kommunal udligning vedtages, og det gør det jo nok.

Yderligere er det også min opfattelse, at den store interesse, der er for at bevare det levende teater, vel også bærer over med de vanskeligheder, som jeg lige har nævnt. En, der som jeg er tilhænger af det levende